

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Leontij Antiocheni episcopi versutia, & quomodo eum liberè Flauianus
& Diodorus reprehenderint. Ca. XXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODOR. HISTOR.

Cæterum de his quidem rebus apud eos silentium est: illas autem pro se afferunt quæ in Thracia per vim gerebantur. Ex quibus perspicuè declarant sese, tum fautores esse sectæ Arianae, tum à sana sinceraq; fide prorsus alienos. Quòd si quis voluerit celebre istud concilium episcoporum Nicææ coactorum, cum istorum conciliis accuratè comparare, vt synceram pietatem illorum, ita istorum stultam temeritatem facile animaduertet. Nam qui Nicææ in vnum conuenerunt, non vt abdicati, illic conuenerunt, sed vt hi, qui Filium Dei eandem habere cum Patre substantiam confessi sunt. At isti semel, & iterum antea, atque in ipso concilio Ariminensi iam tertio abdicati, non dubitarunt etiam scriptis statuere, neminem debere dicere deum vel substantiam habere, vel subsistentiam. Hactenus Athanasius. Eiusmodi sunt fraudes & machinae, quas Arianismi professores in Occidente contra veritatis dogmata comparauère.

De Leontij Antiocheni episcopi versutia, & quomodo eum liberè Flavianus & Diodorus reprehenderint. CA. XXIIII.

*Lacitum
vocat E
piphani-
us.*

ANtiochia verò post Stephanum, qui in Placidi locum successit, conuentibus ecclesiasticis eiectus fuit, Leontius primatum cepit: quem dignitatis gradum contra concilij Nicæni decreta adeptus est. Nam sua ipsius manu sibi execuerat testiculos. Cuius facinoris causa, etiam à B. Athanasio tradita est. Leontius, inquit, cum crimini ei daretur, quòd cum muliere adolescentula, nomine Eustolia versabatur, prohibereturq; illius vti consuetudine, sibi ob eam causam excidit testiculos, vt cum ea liberè versari posset. Verum suspicionem in quam vocatus erat, eo pacto ab se minime amouit. Sed hoc factum, quoniam presbyter erat, grauiorem causam cur abdicaretur, attulit. Porro de reliqua eius vitæ institutione, ista etiam scribit. Quòd, inquit, ad improbos eius mores, & astutiam attinet, breuiter quoq; perstringam. Primum tametsi sordibus erat Arianae blasphemiae inquinatus, tamen eas callidè admodum occultare studuit. Etenim cum clerum & laicam etiam multitudinem in duas partes diuisam cerneret, & alteram quoque laudes Filij magis celebrarent, hanc coniunctionem, Et, adhibere, alteram autem

*Gloria
Patri &
Filio.*

autem hanc præpositionem, PER, in eodem ponere, & cum *Gloria*
 ad Spiritum sanctū ventū esset, præpositionē, IN, adijcere, *patri per*
 ipse totam glorificationem tacitus secum recitauit, adeo ut *Filium*
 qui prope eū erant, solum hanc particulā, IN SECVLA SE *in Spiri-*
 CVLORVM audirent. Quod si non alia eius facinora exta- *ritu san-*
 rent, quæ possent sceleratam animi eius nequitiam in oculis *cto.*
 omnium collocare, non sine causa diceret aliquis hæc ab eo
 excogitata esse, quo populi concordia prouideret. Verūm
 cum multa & graua scelera contra ecclesie patronos machi-
 natus sit, & homines impietate refertos, summa cura ac stu-
 dio complectendos censuerit, aperte declarauit se labem il-
 lam Arianam occultasse, tum quod extimesceret multitudi-
 nem, tum quod graues minas Constantij contra eos, qui au-
 debant filium patri dissimilem dicere, iactatas formidaret.
 Quem eius animum rerum gestarum euentus plane aperue-
 runt. Nam qui doctrinam sequebatur apostolicam, illis iste
 neque prospexit, neque vllum omnino honorem detulit
 ecclesiasticum. At qui insano Arrij cæcati erant errore, eius
 opera maximam sunt authoritatem consecuti, & ad sacro-
 sanctos ecclesie ordines elati. Per idem tempus Aetius
 magister Eunomij, qui suis conatibus blasphemiam Arria-
 nam auxerat, in numerum diaconorum ascriptus est. Itaque
 Flauianus & Diodorus, qui tum seuerum viuendi genus pi-
 etatis ergo colebant, tum aperte doctrinam propugnabant
 apostolicam, insidias Leontij contra pietatem comparatas
 palam coarguerunt: dixeruntq; Aetium malis viuendi in-
 stitutis educatum, qui nihil aliud moliebatur, quam ut ex
 impietate viam sibi ad honorē muniret, & per ecclesie per-
 niciem diaconi nomine dignaretur. Ob quam causam mi-
 nantur se tum ecclesie illius communionem derelicturos,
 tum profecturos in occidentem, uti fraudulentos eius co-
 natus ibi declararent. Quibus rebus perterritus Leontius,
 eo quidem ministerio abdicauit Aetium, interim tamē re-
 uerebatur. Isti duo admirabiles viri, Flauianus & Diodo-
 rus, quanq̄ sacerdotii administrationē nondū sunt cōsecu-
 ti, sed annumerati laicis, tamen noctu & interdium ad pieta-
 tis studiū oēs sedulo excitarūt. Hi primi, psallentiū choro
 in duas partes diuiso, hymnos Dauidicos alternis canēdos
 tradiderūt. Quæ res primū icepta Antiochia, ubiq; puasit,

THEODOR. HISTOR.

& ad vltimas orbis terræ oras peruagata est. Hi etiam, rerū
 diuinarum studiosis ad martyrum monumenta in vnam con-
 gregatis, totam noctem vnā cum illis Deum hymnis cele-
 brando contriuerunt. Quas res cum videret Leontius, eos
 prohibere non propterea censuit tutum esse, quòd animad-
 uertebat multitudinem illos optimos viros summa comple-
 sti beneuolentia, sed oratione, lenitate quadam & blandi-
 loquentia colorata, postulat ab illis, vt hoc ministerium in
 ecclesiis obire vellent. Hi igitur, licet eius nequitiam explo-
 rate cognitam haberent, nihilominus tamen eius postulati-
 oni morem gerunt, & omnes consueti sui ministerii partici-
 pes alacri admodum animo in ecclesias conuocant, hortan-
 turq; vt ibi sanctissimum dominum nostrum hymnis cele-
 brent. Attamen Leontius haudquaquam inde adduci pote-
 rat, vt suam coerceret improbitatem, sed modestiæ suscepta
 persona, detestabilia Stephani & Placiti scelera occultauit.
 Nam istos peruerfa & pestifera doctrina infectos, licet vitā
 libidinofam & intemperantem consecrarentur, in numerum
 tamen presbyterorum atque diaconorum asciuit. At, qui o-
 mnibus virtutum generibus erant exornati, quiq; firmæ do-
 ctrinæ apostolicæ adhærescebāt, eos permisit honoris peni-
 tus expertes esse. Ob quā causam clerus cōplures habuit hæ-
 retica labe contaminatos: sed tamen maxima pars populi
 veram sanamq; doctrinam tuebatur: & propterea doctrinæ
 deprauatæ authores, suam blasphemiam palam proferre nō
 audebant. Verūm impia & conscelerata facinora à Placito
 & Stephano Antiochiæ designata propter multitudinē se-
 parata tractatione, propter magnitudinē autem lugubri illa
 Dauidis querela egent. Etenim de his non inscite dici po-
 test, quòd Ecce inimici tui sonuerunt, & qui oderunt te ex-
 tulerunt caput. In populum tuum malitioso animo egerūt,
 & consiliū inierunt cōtra sanctos tuos. Dixerunt, venite, &
 disperdamus eos de gente, & non memoretur nomen Israël
 vltra. Sed nos iam, quod reliquum est historiæ scribere ipsi
 aggrediamur.

Psal. 82.

*De ijs quæ Eudoxius Germanicensis nouabat, & de
 Basily Ancyra Episcopi & Eustathij Sebastia
 contra illum dimicatione. CAP. XXV.*

Germa-